

Dvoje otožnih oči se je resno uprlo v prestrašene materine. Mamica je vzela Francka v naročje, težko pogoltnila in dejala:

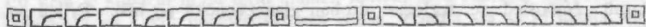
»Sinoči sem ti povedala pripovedko, Francek. O dveh srečnih ljudeh. O očetu, ki je šel na vojno, o mami in sinku, ki sta ostala sama na svetu. Oni srečni oče, ki je moral na vojno in se ni več vrnil, je bil tvoj oče, Francek! Ona tiha, bleda mamica sem jaz, in fantek, ki se je igral okolo hiše — to si ti, Francek!«

In otrok je vse razumel. Ovil je mami drobni ročici okrog vratu in naslonil glavico na njene prsi.

»Ti ubogi, zlati moj otrok!« je dejala mamica.

»Moja, moja mamica!« je dihnil Francek. —

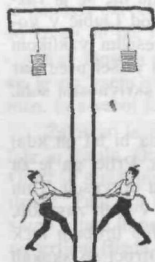
In mamica in sinček sta plakala na sveti božični dan ...

IVO TROŠT:

Riba in prešič.

Basen.

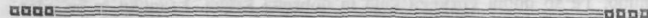

olst prešič je ril po blatu ob potoku in se ni zmenil za ribo, ki je plavala nedaleč v bistri vodi ter se igrala s solnčnimi žarki.

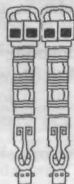
»Ali me ne občuduješ, kako sem lepa, čista, vedno umita, vsekdar v najlepši vodi! Ti, seveda, tega ne umeš, ko si vsak dan v gnojnici in blatu. Celo uma-zanega, nečednega človeka zmerjajo s prešičem in primerjajo s svinjo.«

Prešič dvigne rilec, zakruli, pomežikne z zadovoljno zročimi očmi, napol zakritimi v ščetinah, ter strese z ušesi, kakor da ni dobro slišal, ker je bil zamišljen v drug posel, potem šele odvrne počasi: »Vse res, kar govoričiš, lepota! Res je pa tudi, da človek vselej pljuje, kadar uživa tvoje meso, ker se boji koščic; a ko se masti z mojo pečenko, si slastno oblizuje prste, če se je le doteknil jedi. Hm!«

Ribi ni bila všeč ta resnica, prešiču pa ni bilo za njeno zamero; nadaljeval je svoje delo.

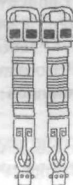

Jesenska pesem.

*Kaj stojiš, drevo, tako samotno;
Kje so listi, tvoji lepi listi?
„Ni jih več, z vetrovi v daljno stran
šli so trudni si domù iskat. . .“*

*Kaj stojiš, naš dom, tako osamljen?
Kje so otec, majka, bratje, sestre?
„Ni jih več, z vetrovi v daljno stran
šli so trudni si domù iskat. . .“*

Davorinov.